

ΤΟ ΚΑΚΟ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ...

HANNAH NICOLE ΜΑΧΗΡΕΡ
Η ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΗ

ΚΑΙ ΤΟ
ΚΑΘΑΡΜΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ, #1 στο BookTok

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ

«**Η** Ίβι Σέιτζ είναι νεκρή».

Τα λόγια του ιππότη ακούστηκαν από τον προθάλαμο του αναγνωστηρίου του βασιλιά, αντηχώντας πάνω στους πολυτελείς τοίχους σαν κραυγή πένθους.

Το πρόσωπο του βασιλιά Βενέδικτου ήταν γερμένο χαμηλά και τα αψεγάδιαστα χέρια του ακουμπούσαν γερά πάνω στις σελίδες ενός ανοιχτού βιβλίου. Το φως του ήλιου, που έμπαινε μέσα από το μεγάλο παράθυρο, έπεφτε πάνω στις ασημοστολισμένες σελίδες, ενώ η ζέστη έκανε την ατμόσφαιρα στο δωμάτιο πνιγηρή και γλυκερή. Ο ιππότης κινήθηκε νευρικά, κι ας του περιόριζε τις κινήσεις η πανοπλία του. Μόλις όμως ο βασιλιάς σήκωσε το κεφάλι, έμεινε ακίνητος σαν άγαλμα.

Αυτό ήταν λάθος.

Ο βασιλιάς Βενέδικτος έκλεισε το βιβλίο με δύναμη και το φως του ήλιου έσβησε ελαφρά, σαν να έδειχνε την απογοήτευσή του. Εκείνος στάθηκε αργά, με ένα συμπονετικό χαμόγελο.

«Πόσο κρίμα» είπε τρίβοντας το χέρι του πάνω στα αχυρένια του μαλλιά. Υπήρχαν μόνο λίγες διάσπαρτες μικρές τούφες γκριζου στην κόμη του, μάλλον περίεργο για έναν άντρα στην προχωρημένη ηλικία του βασιλιά. «Το καημένο το κορίτσι είχε διαφθαρεί από τον Αχρείο. Υποθέτω όμως ότι, κατά κάποιον τρόπο, ήταν ένας σπλαχνικός θάνατος. Δεν μπορείς να σώσεις κάποιον όταν έχει πλησιάσει τόσο κοντά στο σκοτάδι. Τώρα πια μπορεί να βρει τη γαλήνη της». Ήταν αυτάρεσκο το χαμόγελο του βασιλιά.

Σε μισώ.

Ο ιππότης έσφιξε τη γροθιά του στο πλάι, όμως χαλάρωσε πριν το παρατηρήσει ο βασιλιάς. Ένευσε συμφωνώντας. «Είστε πάντα φιλεύσπλαχνος, βασιλιά μου».

Ο Βενέδικτος μισόκλεισε τα μάτια καθώς έδειξε με ένα νόημα προς μια άνετη πολυθρόνα. «Σε παρακαλώ, κάθισε. Το ταξίδι της επιστροφής στο παλάτι πρέπει να ήταν επίπονο. Τι κάνει ο σερ Ίθαν; Παρέμεινε μαζί σου για να δει ότι έγινε η δουλειά, έτσι δεν είναι;»

Ο ιππότης κινήθηκε προσεκτικά προς την κόκκινη βελούδινη πολυθρόνα· το μαξιλάρι της υποχώρησε καθώς το ακούμπησε για να καθίσει. Μόνο τα πράσινα μάτια του ήταν ορατά κάτω από το κράνος καθώς διόρθωσε ευγενικά: «Ο σερ Νείθαν, Μεγαλειότητα».

«Α ναι! Ο σερ Νείθαν». Ο βασιλιάς γέλασε πνιχτά.

Ο ιππότης είπε ωμά: «Νεκρός».

«Ω;» Ο βασιλιάς τον κοίταξε με έκπληξη.

Ο ιππότης είπε τα λόγια του ακριβώς όπως τα είχε κάνει πρόβα. «Φοβάμαι ότι ο Ότο Βάρσεν διψούσε για αίμα. Τον ξέκανα εγώ ο ίδιος μόλις στράφηκε ενάντια στον σερ Νείθαν

Η ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΑΡΜΑ

και εμένα». Ένωσε περήφανος που δεν άφησε το τρέμουλο στη φωνή του να ακουστεί καθώς εκστόμιζε αυτό το ψέμα.

Ο βασιλιάς δεν φάνηκε να λυπάται, κάτι που δεν προκάλεσε έκπληξη σε κανέναν – καλά, τουλάχιστον σε κανέναν παρόντα σ' εκείνο το δωμάτιο. «Πολύ καλά. Όσο λιγότερες είναι οι εκκρεμότητες, τόσο το καλύτερο. Υποθέτω ότι εξαφάνισες το πτώμα του Βάρσεν;»

Ο ιππότης έσφιξε τα χείλη του κάτω από το κράνος του, καθώς θυμήθηκε ακριβώς πώς το κεφάλι του κυρίου Βάρσεν... *είχε εξαφανιστεί*. «Ναι, βασιλιά μου».

Άρχισε να μαζεύεται κι άλλος ιδρώτας στον σβέρκο του ιππότη. Ήξερε τι θα τον ρωτούσε ο βασιλιάς.

«Και τι έγινε με το πτώμα της Σέιτζ; Μπορώ να το δω;»

Οι σκόρπιες ηλιαχτίδες που έμπαιναν από το παράθυρο φώτισαν τα χέρια του ιππότη, που τώρα φορούσαν ένα ζευγάρι καινούργια γάντια. Δεν φαίνονταν πουθενά κηλίδες αίματος. Το φως τού έδωσε μια αίσθηση ηρεμίας καθώς είπε: «Φοβάμαι ότι οι θεραπευτές χρειάζονται χρόνο για να επουλώσουν τις πληγές της και να την κάνουν ευπαρουσίαστη, όπως επιθυμείτε. Ζητούν την επιείκειά σας στο να μην ενοχληθούν όσο εργάζονται».

Ακολούθησε σιωπή. Ο ιππότης κράτησε την ανάσα του, μην τυχόν και ο βασιλιάς παρατηρήσει το στέρνο του που ανεβοκατέβαινε γοργά. *Συγκεντρώσου*, πρόσταξε τον εαυτό του, σίγουρος ότι η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά, που ο βασιλιάς θα μπορούσε εύκολα να την ακούσει.

Ο βασιλιάς χαμογέλασε· το χαμόγελο δεν έφτασε μέχρι τα μάτια του. Ποτέ δεν έφτανε. «Υποθέτω ότι μπορώ να τους κάνω τη χάρη. Απλώς σιγουρέψου ότι θα είναι έτοιμη για τα αποκαλυπτήρια στο τέλος της εβδομάδας».

Ο ιππότης ένευσε θετικά, εκπνέοντας αργά. «Ναι, βασιλιά μου». Δεν χρειαζόταν να ρωτήσει τι ήταν αυτά τα «αποκαλυπτήρια». Ο βασιλιάς κατάφερνε πολύ καλά να κομπάζει για τα κατορθώματά του.

Του δίνω τρία, δύο, ένα...

«Στο τέλος της εβδομάδας θα αποκαλύψουμε τον Αχρείο μπροστά σε κάθε σημαντικό ευγενή του τόπου». *Χα, νόμιζα ότι δεν θα χρειαζόταν να φτάσω μέχρι το δύο.* Όμως η Μεγαλειότητά Του *ήταν* ενθουσιώδης. Μια λάμψη τρέλας φάνηκε στα μάτια του καθώς αναφώνησε τα νέα.

«Ένα αληθινό επίτευγμα, βασιλιά μου». Ο ιππότης μισόκλεισε τα μάτια για να προσποιηθεί ότι χαμογελούσε. «Συγχαρητήρια».

Ο βασιλιάς σηκώθηκε με μια θεατρική κίνηση. Ο μανδύας του με το γούνινο στρίφωμα ανέμισε πίσω του καθώς εκείνος πήρε το βιβλίο που βρισκόταν στο γραφείο του και το πέταξε πάνω στο τραπεζάκι του τσαγιού, μπροστά στον ιππότη. Το ξύλινο έπιπλο τραντάχτηκε και κροτάλισαν τα ασημένια κύπελλα, που δεν είχαν παρά λίγες σταγόνες μέσα. Ένα κύπελλο θα το έπινε τώρα. Ή και μερικά.

«Αυτή είναι μόλις η αρχή μιας καινούργιας εποχής για το Ρένεντον».

Ο ιππότης κοίταξε τον βασιλιά με πραγματική έκπληξη. Αυτό ακούστηκε... δυσοίωνο.

Ο βασιλιάς συνέχισε να μιλάει. «Αν παρουσιάσουμε την Ίβι Σέιτζ ως το τέλειο θύμα, αυτό θα εδραιώσει το μίσος ολόκληρου του βασιλείου για τον Αχρείο. Επιτέλους, μια απόδειξη όλων των κριμάτων του...» Έδειξε προς το βιβλίο· το εξώφυλλό του ήταν μια πολυτελής επίδειξη λαμπερών χρωμάτων. «*Η Ιστορία του Ρένεντον*».

Το παιδικό παραμύθι; Η *Ιστορία του Ρένεντον* ήταν ο επικός μύθος της δημιουργίας του Ρένεντον και το μαγεμένο ποιημάτάκι που θα έσωζε τη μαγεία του που χανόταν, το οποίο υποτίθεται ότι μας είχε δοθεί από τους ίδιους τους θεούς – αν και συχνά ακουγόταν πια μόνο από τα χείλη γονέων που μάλωναν τα παιδιά τους. Καθένα από τα μαγικά βασίλεια της ηπείρου Μυρτάλια είχε τη δική του ιστορία δημιουργίας – πολλές από αυτές ήταν εξίσου εξωφρενικές ή παράλογες. Ο ιππότης πρώτη φορά έβλεπε την τυπωμένη εκδοχή της *Ιστορίας του Ρένεντον*, όμως το πολύχρωμο εξώφυλλο δεν βοηθούσε ιδιαίτερα στο να πιστοποιήσει την εγκυρότητα του κειμένου. Μήπως ο βασιλιάς δυσκολευόταν να ξεχωρίσει τη φαντασία από την αλήθεια;

Ίσως το στέμμα να του πέφτει λίγο στενό.

Αν και υπήρχαν ψίθυροι, φήμες, ότι το Ρένεντον είχε αρχίσει πραγματικά να χάνεται μέσα στη γη. Αν η ιστορία ήταν αληθινή...

Θα μπορούσε να υπάρχει αλήθεια σε αυτές τις φήμες;

Ο βασιλιάς αναστέναξε. «Φοβάμαι ότι, για να εξασφαλίσουμε ότι θα παραμείνουμε το δυνατότερο από τα μαγικά βασίλεια, θα χρειαστεί να μου κάνεις μια μεγάλη χάρη».

Ο βασιλιάς είχε ζητήσει από τον ιππότη *πολλές* μεγάλες χάρες, και κάθε φορά, χωρίς εξαίρεση, η απάντησή του ήταν: «Ναι, βασιλιά μου».

«Θέλω να πας στο σπίτι της οικογένειας Σέιτζ και να βρεις τις επιστολές της Νούρα Σέιτζ. Πήγαινε αμέσως να τις φέρεις πριν από το τέλος της ημέρας».

Ο ιππότης απάντησε προσεκτικά. «Ότι επιθυμεί η Αυτού Μεγαλειότητά Του. Όμως μπορώ να ρωτήσω τι τις χρειάζεσαι, άρχοντά μου;»

«Ηλπιζα ότι η μεγάλη κόρη των Σέιτζ ίσως και να διέθετε τις δυνάμεις που είχε η μητέρα της, όμως παρά τις φιλότιμες προσπάθειες του Γκρίφιν, το κορίτσι αποδείχτηκε άχρηστο». Ο Βενέδικτος χτύπησε ελαφρά το πιγούνι του με το δάχτυλο και έσμιξε κοροϊδευτικά τα φρύδια του. «Καλά, ήταν άχρηστη όσο ήταν ακόμη *ζωντανή*». Ο ιππότης παρέμεινε ανέκφραστος. «Σε κάθε περίπτωση, οι επιστολές θα μας βοηθήσουν να βρούμε πού βρίσκεται η Νούρα. Δεν την έχει δει κανείς εδώ και χρόνια».

Η φωνή του ιππότη ακούστηκε λίγο πιο δυνατά από ψίθυρο. «Και το νεότερο κορίτσι των Σέιτζ;»

Ο βασιλιάς έκανε μια αόριστη κίνηση με το χέρι. «Μάλλον είναι νεκρή. Την πήραν οι βάρβαροι του Αχρείου».

Η γλυκερή ζέστη ήταν πια τόσο αποπνικτική, που ο ιππότης ένιωσε ζαλάδα. «Και τι θα κάνεις με τους χλαμυδόσαυρους, άρχοντα; Με το δηλητήριο που έχει ένας από τους νεοσσούς τους; Είχα καταλάβει ότι τους χρειάζεσαι και αυτούς. Το Φως των Αστεριών και η Μοίρα ή κάτι τέτοιο;»

Μια φλέβα άρχισε να σφύζει στο μέτωπο του βασιλιά, όμως το πρόσωπό του παρέμεινε ανέκφραστο. Έσκυψε, πήρε το βιβλίο στα χέρια του και το τοποθέτησε απαλά σε μια θήκη διακοσμημένη με κρυστάλλους, που βρισκόταν κοντά στα παράθυρα. Η καθαρή, σχεδόν μελωδική, βαρύτονη φωνή του έσεισε τους τοίχους με την περιφρόνησή του.

«Ευτυχώς έχω στην κατοχή μου ακριβώς τον άντρα που θα με βοηθήσει με αυτό».

Ο ιππότης ήξερε ποιον εννοούσε, όμως ένα ρίγος τού ψύχρανε το αίμα.

Τον Αχρείο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο ΑΧΡΕΙΟΣ

Στον Αχρείο δεν έλειπε το φως. Του έλειπε το χρώμα. Ο Τρίσταν έστρεψε το βλέμμα προς τα πάνω. Το κεφάλι του βούιζε από τους σπαρακτικούς θρήνους των άλλων κρατουμένων, που ήταν παγιδευμένοι μαζί του στο σκοτάδι. Κάτω από τις παλάμες του ένοιωθε την πέτρα άγρια στο ιδρωμένο δέρμα του, το μόνο πράγμα που τον γείωνε μέσα στο ατελείωτο μαύρο. Ήταν σαν θάνατος αυτό το σκοτάδι. Θάνατος χωρίς γαλήνη, σκοτάδι χωρίς φως – ο πόνος στα άκρα του ήταν η μόνη ένδειξη ότι ήταν ακόμη ζωντανός.

Οι σφυγμοί του είχαν ανέβει· δεν μπορούσε να ανασάνει. Δεν υπήρχαν πουθενά κάγκελα για να κρατηθεί. Δεν υπήρχε πια δύναμη για να καλέσει, σαν η ομίχλη του να είχε παγιδευτεί, αιχμάλωτη όπως και εκείνος. Όμως την ένοιωθε να στριφογυρίζει και να κουλουριάζεται μέσα του. Εκλιπαρούσε για ελευθερία – όπως και εκείνος.

«Αρκετά». Σκόνταψε και ο ώμος του έπεσε, ευτυχώς, πάνω

σε μια τραχιά, ανώμαλη επιφάνεια. Τούβλο. Δόξα τους Θεούς. Υπήρχε ένας τοίχος, ο στιβαρός του όγκος τον παρηγορούσε ενάντια στον μεγαλύτερο φόβο του: το σκοτάδι. Τα πληγιασμένα χέρια του ακολούθησαν την καμπύλη του γύρω γύρω, όμως δεν έβρισκε το τέλος πουθενά. Πού στο καλό ήταν η αναθεματισμένη πόρτα;

Κοντοστάθηκε για να πάρει μια βαθιά εισπνοή. *Ανάσανε, Τρίσταν.* Έπρεπε να βγει από εκεί, έπρεπε να βρει τη Σέιτζ. Η Ίβι – ο Ότο είχε την Ίβι, πονούσε...

Όχι. Δεν μπορούσε να εστιάσει σε αυτό. Όχι ακόμη.

Συνέχισε να ακολουθεί τον τοίχο, ψηλαφώντας από το ταβάνι μέχρι το πάτωμα. Κινούνταν σε έναν ατέρμονο παραισθησιογόνο κύκλο. Ήταν λεπτά; Ωρες; Δεν ήξερε.

Έκλεισε τα μάτια του αποκαμωμένος για μια στιγμή. Ποια ήταν η διαφορά; Μα τους ερημότοπους, δεν υπήρχε καμία περίπτωση να δραπετεύσει από εκεί – όχι χωρίς τη συνδρομή της μαγείας του. Αυτό δεν ήταν το κελί του στη θερινή κατοικία του βασιλιά: ήταν μια αίθουσα που είχε σχεδιαστεί ειδικά για να τον φυλακίσει, για να τον βασανίσει.

Έβλεπε την ειρωνεία.

Η απελπισία ήταν ένα απαίσιο συναίσθημα, χώρια του ότι ήταν άχρηστο. Όμως ένιωθε την ελπίδα να ξεγλιστράει από πάνω του καθώς έπεσε απεγνωσμένος στα γόνατα για δεύτερη φορά εκείνη τη μέρα.

Βόγκηξε, του έλειπε η αδιαφορία, του έλειπε να καταπνίγει τα συναισθήματά του σαν φωτιά που σιγόκαιγε στη θράκα. Το προτιμούσε από τη φωτιά που του έτρωγε τα σωθικά. Όμως ήταν ανίσχυρος μπροστά στην αδιαφορία όταν βρισκόταν με τη Σέιτζ. Το ήξερε αυτό πια, όπως επίσης ήξερε –και η επίγνω-

ση αυτή έκανε τον σβέρκο του να ανατριχιάζει– ότι δεν ήταν μόνος σ' εκείνο το κελί.

«Φαίνεσαι χάλια, αγόρι μου».

Πίσω από τα πονεμένα μάτια του φούντωσε η οργή, μάταια προσπαθούσε να διακρίνει τον Βενέδικτο μπροστά του. Ο βασιλιάς χρησιμοποιούσε εφευρέσεις που του επέτρεπαν να κυνηγάει μέσα στο σκοτάδι τις είχε μάλιστα χρησιμοποιήσει την πρώτη φορά που είχε φυλακίσει τον Τρίσταν για να τον βασανίσει. Σε μια άλλη ζωή, ίσως και εκείνος να είχε θαυμάσει τη θεατρικότητά του, όμως σε αυτήν εδώ το μόνο που ήθελε ήταν να σπάσει τα δόντια του βασιλιά με μια κλοτσιά.

Πίεσε τον εαυτό του να σταθεί όρθιος πάνω στα τρεμάμενα πόδια του και ζορίστηκε να μιλήσει σταθερά. «Α ναι, είμαι σίγουρος ότι είναι παρηγοριά για σένα αυτό, Βενέδικτε. Όπως όταν κοιτάζεις έναν καθρέφτη».

Ο Βενέδικτος γέλασε. «Έλα τώρα. Δεν υπάρχει λόγος για εχθρότητες. Εγώ ήρθα απλώς να σου μιλήσω».

«Αρχίζει από τώρα το βασανιστήριο;»

Ο Τρίσταν ήξερε ότι ερχόταν το χτύπημα, και περίμενε να υπολογίσει την κατεύθυνσή του. Η γροθιά προσγειώθηκε στο στομάχι του τόσο δυνατά, που όλος ο αέρας έφυγε από τους πνεύμονές του και τα γόνατά του λύγισαν. Άραγε ο φρουρός φορούσε σιδηρογροθιά; Μα τους θεούς, αυτό πόνεσε.

Ο Βενέδικτος γέλασε και πάλι. Ένας πόνος διαπεραστικός, που τον ζάλισε, σούβλιζε τον Τρίσταν στα πλευρά του με κάθε ανάσα που έπαιρνε. Δεν είχε καμία σημασία ήξερε τι πάει να πει πόνος, ήξερε τι πάει να πει αγωνία βαθύτερη και από τα κύματα της Βιολετίας Θάλασσας. Είχε μάθει καιρό πριν να βασίζεται στον πόνο αντί να του γυρίζει την πλάτη.

Τραχιά χέρια έκλεισαν σφιχτές μεταλλικές χειροπέδες γύρω από τους καρπούς του, που έγδερναν το δέρμα του και το πλήγιαζαν καθώς τραβούσε δυνατά τις αλυσίδες που ήταν στερεωμένες στον τοίχο. Η αίσθηση της ακινησίας ήταν μάλλον χειρότερη και από τον ίδιο τον πόνο.

Η φωνή του βασιλιά ακούστηκε χλευαστική. «Τι απογοήτευση. Ήλπιζα ότι θα είχαμε μια πολιτισμένη συζήτηση».

«Ποτέ δεν ήμουν πολύ καλός με τις κοινωνικές αβρότητες. Τώρα ένιωθε έναν οξύ πόνο να του σουβλίζει τα πλευρά. Υπέροχα. Είχε ραγίσει ένα πλευρό.

Ο βασιλιάς σιγομουρμούρισε. «Τότε θα μπω κατευθείαν στο ψητό. Χρειάζομαι το ζευγάρι των χλαμυδόσαυρων – αμέσως».

Ήταν η σειρά του Τρίσταν να γελάσει. «Και γιατί, μα τους ερημότοπους, να σου δώσω οτιδήποτε;»

«Μήπως να ρίξω λίγο φως στο θέμα;» Ακούστηκε κάτι σαν θρόισμα και μεμιάς το δωμάτιο πλημμύρισε με το αχνό φως των πυρσών. Δάκρυα έκαψαν τα ευαίσθητα μάτια του Τρίσταν, που άρχισε να βλεφαρίζει έντονα. «Ορίστε λοιπόν. Τώρα μπορείτε να με δεις πιο καθαρά».

«Τι φρίκη. Σβήσ' το».

Δέχτηκε άλλο ένα χτύπημα στο στομάχι, όμως αυτή τη φορά πρόλαβε να δει τη γροθιά και προετοιμάστηκε. *Μικρά θαύματα.*

Μπορούσε να δει τον Βενέδικτο πια στο φως του πυρσού που κρατούσε στα χέρια: Τα μαλλιά του ήταν τέλεια φροντισμένα και φορούσε καλοραμμένα ρούχα, που έκαναν το σχισμένο πουκάμισο του Τρίσταν να μοιάζει με κουρέλι.

«Σου δίνω την ευκαιρία να λυτρωθείς, Αχρείε. Οι χλαμυδόσαυροι είναι ουσιώδεις για το μέλλον αυτού του βασιλείου και

Η ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΑΡΜΑ

για όλους τους κατοίκους του. Αυτή είναι η τελευταία ευκαιρία σου να εξιλεωθείς για όλο το κακό που έχεις προκαλέσει».

Ο Τρίσταν τον κοίταξε με χλευασμό. «Και τι έχεις να πεις για το κακό που έχεις προκαλέσει εσύ;» Κοίταξε με περιφρόνηση τον Βενέδικτο από την κορφή ως τα νύχια, γνωρίζοντας το μένος που θα προκαλούσε αυτό. «Υποθέτω ότι πιστεύεις πως τα δικά σου εγκλήματα είναι δικαιολογημένα, αρκεί να τα διαπράττεις υπό την κάλυψη του σκότους».

Ο βασιλιάς ξεροκατάπιε, σφίγγοντας τους ώμους, σαν να προσπαθούσε να σταματήσει τον εαυτό του από το να τον χτυπήσει. «Δεν ξέρεις ποιο είναι το διακύβευμα, καταραμένε ανόητε;»

Ο βασιλιάς ισορροπούσε πάνω στο χέιλος ενός γκρεμού, και ο Τρίσταν μπορούσε να αισθανθεί την αλήθεια που μεγάλωνε σαν φούσκα, έτοιμη να σκάσει πίσω από την ειρωνεία στα λόγια του Βενέδικτου. Η έπαρση θα έφερνε την πτώση του βασιλιά – το γνώριζε όπως το φεγγάρι γνώριζε τα αστέρια και το γρασίδι τον ήλιο. Το μόνο που είχε να κάνει ο Τρίσταν ήταν να χάσει κι άλλο το μαχαίρι στη σωστή πληγή.

«Σε στοιχειώνουν πια οι αποτυχίες σου, Βενέδικτε;» είπε ο Τρίσταν χαμογελώντας.

Μια φλέβα φούσκωσε στο μέτωπο του Βενέδικτου καθώς τον πλησίασε, ίσαμε εκεί που εκείνος δεν τον έφτανε. «Δεν έχω αποτύχει. Έχω απογοητευτεί όμως, πρώτα από εσένα και μετά από τον θηλυκό χλαμυδόσαυρο». Ο Βενέδικτος σιώπησε και τον κοίταξε με μάτια που φλέγονταν από επικίνδυνη ικανοποίηση. «Ευτυχώς για μένα, τα σφάλματα μπορούν να διορθωθούν. Ξεκινώντας από τη φτώχη, γελασμένη μητέρα της Ίβι Σέιτς».

Ήταν κάλεσμα σε πόλεμο η αναφορά του ονόματός της. Ο θυμός του πύρινος πέρασε σαν αναλαμπή πάνω από το δέρμα

του, σημαδεύοντάς τον, και τράβηξε την προσοχή του από τα λόγια, από την αλήθεια που δεν έπρεπε να είχε αποκαλύψει ο Βενέδικτος.

Τι ήθελε ο βασιλιάς από τη μητέρα της Σέιτζ;

Ο Τρίσταν έβαλε τα δυνατά του να παραμείνει ανέκφραστος, όμως τινάχτηκε ακριβώς τη στιγμή που ακούστηκε το όνομά της. Ο Βενέδικτος χαμογέλασε στραβά στην αντίδρασή του, γνωρίζοντας πια τι σήμαινε αυτό το όνομα για εκείνον, από τον τρόπο που είχε ικετεύσει για τη σωτηρία της. Πόσο απεχθές, να βλέπεις τα ελαττώματά σου να φανερώνονται έτσι πόσο σατανικά επώδυνο.

Ο Τρίσταν ατσαλώθηκε για να το αντέξει, έγειρε πίσω τους ώμους και έπαιξε το παιχνίδι. «Δεν θα έχεις την εύνοια της Μοίρας, Βενέδικτε, αν κρατήσεις σε αιχμαλωσία έναν νεογέννητο χλαμυδόσαυρο. Κράτησες τη θηλυκιά δέσμια για σχεδόν μία δεκαετία – αποκλείεται να μην υπήρξαν συνέπειες εξαιτίας του».

Ο βασιλιάς χαμογέλασε. «Ποιος είπε ότι δεν υπήρξαν;»

Ο Τρίσταν έσφιξε τα δόντια, αποφασισμένος να μη δώσει το παραμικρό στον βασιλιά. Όμως η περιέργεια τον δάγκωνε σαν λυσσασμένο λαγωνικό.

Το προσωπίο αβρότητας του βασιλιά ράγισε όταν ο Τρίσταν κράτησε το στόμα του κλειστό. «Είσαι ένας εγωιστής αχαΐρευτος». Ο Βενέδικτος στράβωσε το στόμα του από αποστροφή. «Σε έκανα μαθητευόμενο μου. Σου έμαθα όλα όσα ξέρω· σε έφτιαξα κατ' εικόνα μου. Όχι μόνο αυτό, αλλά σε εμπιστεύτηκα να κάνεις αυτό που έπρεπε για το βασίλειο, σε έβλεπα να προσπαθείς να με βοηθήσεις να το σώσω... και σε έβλεπα να αποτυγχάνεις οικτρά».

Η σουβλιά στο στέρνο του Τρίσταν, και πίσω από τα μάτια

του, δεν ήταν αληθινή. Δεν χρειαζόταν να την αισθάνεται αν δεν το ήθελε· μπορούσε να το ελέγξει. Ρούφηξε τη μύτη του και βλεφάρισε για να συγκρατήσει το υγρό που άρχισε να θολώνει τα ήδη κουρασμένα μάτια του. Ο κορμός του πονούσε παντού καθώς στάθηκε όρθιος. «Το να τρομοκρατώ το βασίλειο με ικανοποιεί πολύ περισσότερο από τους ευγενείς ψευτοηρωισμούς. Χαίρομαι πολύ που ωρίμασα πια γι' αυτούς».

Δεν θα αφήσω να με ταραξεί.

«Εξάλλου» απάντησε ειρωνικά ο Τρίσταν, με τον θυμό να τον διαπερνά σαν κύμα, ζωντανεύοντάς τον. «Σε βοήθησα με τον τρόπο μου. Έγινα ο Αχρείος του παραμυθιού – και αυτό δεν είναι που χρειάζονται πραγματικά;»

Ο βασιλιάς χαμογέλασε και έγνεψε προς τις πόρτες, κάνοντας νόημα στους φρουρούς να φύγουν. Δεν ήθελε να ακούσουν αυτό που θα έλεγε μετά. Περίμενε μέχρι που έφυγαν για να μιλήσει ξανά. «Δεν έχω ιδέα τι εννοείς».

«Σε βοήθησα να χτενίσεις το βασίλειο για να ανακαλύψεις τη μαγεία από το φως των αστεριών, αν θυμάσαι καλά. Σε βοήθησα να αιχμαλωτίσεις τον θηλυκό χλαμυδόσαυρο. Σε παρατηρούσα να μαθαίνεις τη μαγεία μου για να τη στρέψεις εναντίον μου. Δεν είμαι ανόητος, Βενέδικτε. Ήξερα ότι υπήρχε κάποια σύνδεση σε όλα αυτά – οι κατάσκοποί μου είχαν ακούσει τις φήμες για την *Ιστορία του Ρένεντον*. Δεν υπάρχει λόγος να προσποιείσαι πια».

Ο Βενέδικτος σήκωσε το χέρι του για να τον χτυπήσει, όμως σταμάτησε τον εαυτό του, ξεροκατάπие και το χαμήλωσε πάλι. «Μοιάζεις τόσο πολύ με τη μητέρα σου. Από την άλλη, πάλι, υποθέτω ότι ο Άρθουρ δεν ήταν αρκετά συχνά κοντά σου για να σου εμψυχήσει το δικό του ταμπεραμέντο».

Ο βασιλιάς μιλούσε σαν να γνώριζε καλά τους γονείς του, όμως ο Τρίσταν θα έπρεπε να στοχαστεί πάνω σε αυτό αργότερα. Για την ώρα, ήταν πολύ απορροφημένος με το να σκέφτεται τον Άρθουρ, τον πατέρα του, που τον είχαν συλλάβει οι άντρες του βασιλιά και –ένιωσε ένα βάρος μέσα του γι’ αυτό– τον είχαν κατηγορήσει αδικώς ότι εκείνος ήταν ο Αχρείος. «Σίγουρα τώρα, που έχεις πιάσει εμένα, μπορείς να απελευθερώσεις τον Άρθουρ».

«Όλα στην ώρα τους, αγόρι μου». Ο Βενέδικτος του γύρισε την πλάτη και, κρατώντας τον πυρσό, κατευθύνθηκε προς έναν συρόμενο τοίχο, παίρνοντας και το φως μαζί του. «Θα αποκτήσω τους χλαμυδόσαυρους με όποιο κόστος».

Καθώς έπεσε και πάλι το σκοτάδι, ο Τρίσταν όρμηξε ξαφνικά μπροστά απελπισμένος. «Βενέδικτε». Ο βασιλιάς στάματτησε απότομα, με την πλάτη γυρισμένη. «Η βοηθός μου είναι πολύ σημαντική για την επιχείρησή μου. Εάν της έχει συμβεί οτιδήποτε, εάν την έχεις βλάψει με οποιονδήποτε τρόπο... θα σε καταστρέψω. Και θα βεβαιωθώ ότι θα το κάνω στο φως της ημέρας, για να το δουν όλοι». Η τραχιά φωνή του ακούστηκε σιγανή και ήρεμη, κι ας έτρεμε το κορμί του από θυμό.

Ο βασιλιάς γύρισε, νιώθοντας την απειλή. Ξαφνικά, στις σκέψεις του Τρίσταν εμφανίστηκε το πρόσωπο της Ίβι· δεν μπορούσε άλλο να την κρατήσει μακριά από το μυαλό του. Τα δάκρυά της, τα ουρλιαχτά της καθώς ο Ότο Βάρσεν κάλυψε το στόμα της με το αηδιαστικό χέρι του. Οι πληγές στο κορμί του Τρίσταν δεν ήταν τίποτα σε σχέση με τον πόνο που ένιωθε να διαπερνάει την καρδιά του. Είχε πάνω από δεκαετία να νιώσει τόσο ανυπεράσπιστος. Το κορμί του δεν μπορούσε να διαχει-

Η ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΑΡΜΑ

ριστεί την καταπόνηση, την ακατέργαστη παρόρμησή του να την προστατεύσει, κι ας ήταν εντελώς αβοήθητος.

Ο βασιλιάς έγειρε το κεφάλι και έσμιξε τα φρύδια, παριστάνοντας τον συμπονετικό. «Ξέχασα να σου το πω; Με συγχωρείς...»

Ο Τρίσταν μπορούσε σχεδόν να νιώσει τα λόγια πριν ακόμα τα εκστομίσει ο βασιλιάς. Ξαφνικά, το προαίσθημά του τον εξοικείωσε με το σκοτάδι. Πόσο ταιριαστό.

«Είναι νεκρή».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

Τελευταίως, έχει παρατηρηθεί μια ανησυχητική αύξηση της ευθυμίας, της ζωντανής συμπεριφοράς και της γενικότερης αισιοδοξίας. Παρακαλείσθε όπως επιστρέψετε στους, μέχρι πρότινος, σκοτεινούς και δυσοίωνους τρόμους που σας κατέτρυχαν το συντομότερο δυνατόν. – Εξ της Διευθύνσεως

Η Ίβι Σέιτζ ποτέ άλλοτε δεν είχε υπάρξει πιο ευτυχισμένη ως βοηθός του Καθάρματος. Ποιος θα το περίμενε ότι το να εργάζεται για έναν εξωφρενικά όμορφο (σας, κακό για την εταιρεία) σατανικό άρχοντα θα ήταν τόσο ικανοποιητικό; Και πάλι όμως, το να είσαι κακός είναι μια απαιτητική επιχείρηση, οι δυνάμεις του καλού είναι εκνευριστικά επίμονες, και ο εν λόγω απειλητικός εργοδότης είναι... εμ, εκτός-του-σατανικού-γραφείου-του.

Όμως το Ρένεντον βρίσκεται σε θανάσιμο κίνδυνο, και όλα τα σημάδια –συμπεριλαμβανομένου και του Βασιλικού– δείχνουν προς την καταστροφή. Κάτι αλλόκοτο συμβαίνει με τη μαγεία του βασιλείου, και έχει καταστήσει το μέγαρο του Αχρείου ευάλωτο στους εχθρούς... και στη νέμεσή του, τον βασιλιά.

Έχει έρθει πα η ώρα για να αντιμετωπίσει η Ίβι τη μεγαλύτερη πρόκληση της ζωής της: να προστατεύσει το κρυσφίγητο του Αχρείου, όλες τις σκιώδεις δραστηριότητές του και ίσως (με την προϋπόθεση να μην το μάθει κανείς) ολόκληρο το βασίλειο. Μην αγχώνεσαι, Ίβι.

Είναι έτοιμη η βοηθός του Καθάρματος να γίνει μαθητευόμενη του;

www.minoas.gr

9 786180 229417
ISBN 978-618-02-2941-7
ΚΩΔ. 23045